

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Epistolai tu hagiū Isidōru tu Pēlusiōtu

Isidorus <Pelusiota>

Parisiis, 1585

Eutonio. 34.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-71898](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-71898)

φράσιν φράση. δι' ἄλλο γὰρ ὅτι ἐ-
κατὰ χροίω. καὶ ἐξέστη λέξει ἢ ὁρέ-
ποισα καὶ ἀρμόζουσα ἐρμηνεία ὡς
σαρομένη τι ἀλήθεια ὠδίνει.

Ἡσαΐα γραπτότη. λβ.

Δίαι σὺ πλὴν ἴσθαι πῶς μάλα ἀ-
κριβῶς ὅτι τὰ ἄνω τῶν μετὰ θείαν δύ-
ναμιν ἀμαρτωλοῦσα, καὶ ἀπὸ καὶ τὸ αὐ-
τὸ καὶ ὁσαύτως ἐχέσθαι. τῶ δ' ἀνθρω-
πίνω βέλαιον ἐδὲν, ἐδ' ἀσφαλές, ἀλ-
λά καὶ ἀνὰ ἀνδρῶν ἐπὶ ἐναι δοκοῖν ἀμ-
φιβόλον ἔστιν. ὁμολογῶ γὰρ καὶ κέ-
κρηται ἢ εἰς τὸ ἐναντίον μεταβολῶν.
ὅταν μὴ τῶ ἀνωθεν ἐχέσθαι ὁρῶν, καὶ πῶ-
σιν ἐξέσθαι ὠδίνει, ἢ μετὰ αὐτῶν ἰδ-
φύομα, ἀλλ' ὡς φησὶ ἐξοργου-
μένος ἢ ἐναντίον ὡς καλῶ μεταβο-
λίω.

Παύλω. λγ.

Ἐπειδὴ ἔφης δι' ἐμὴ ἀπίαν, ὅτι μέ-
τρησ' ἠολύβδου καὶ ἐδ' ἠολύβου τὴν ἀ-
μαρτίαν, ἔωρα καὶ ὁ Ζαχαρίας. καὶ μὴ
ὅτι ἠολύβδου δηλοῖ τὸ βάρους ἴσως
ἀμαρτίας. ἐδὲν γὰρ ἐπὶ ἠέσθαι ἐδὲ
φωρπώτεροι τῆς ἀμαρτίας, τῆς εἰς
τὸ πύδναι τῆς ἐδὲν κατακοπύσθαι
πύς ἀλότῃς. τὸ δὲ μέτρον, τὸ τέλος
μηνύει τῆς ὡς τῆς ἀμαρτίαν τῆς
μακροθυμίας, καὶ τῆς πτωχίας τῶν
ἀρχῶν. ἢ γὰρ ἀμέτρος, ἐδ' αἰ ἀμαρ-
ταναι συγχωρηθῶσιν, ἀλλ' ὅσοι ἐ-
δὲ πτωχικροτάτας εἰσραφῶσιν ὄνται
δίχως.

Εὐτολίω. λδ.

Δεινὸν ὄντα καὶ δραστήριον τὸν ἴσως
φιλοπικίας ἔρωτα, καὶ δ' ἐνώς κρατουῶν.

tatis. Quocirca homonymia hoc loco
honoris æqualitatem ne pariat: nec quæ
improprie dicta sunt, proprie dicta esse
quisquam existimet. quandoquidem nec
furorē, nec iram, nec alia omnia, quæ, cum
diuinæ naturæ minimè conueniant, per
abusum dicta sunt, quisquam mentis com-
pos proprie vsurpata esse dixerit. Perspi-
cuum enim est, quod in vniciuique loco,
& cuilibet dictioni, congrua & consenta-
nea interpretatio adhibita, veritatem par-
tutit.

Esaiæ militi. 32.

Magna me admiratio tenet, quæ fiat, ut
cum tibi illud exploratissimum sit, diuinā
quidem potentiam insuperabilem, suique
semper similem esse, humanam autem ni-
hil certi ac stabilis habere, verum quam-
libet valida esse videatur, dubiam tamen
& ancipitem esse, utpote quæ nisi diuino
subsidio fulciatur, certissimam mutationē
habeat, atque horrendam ruinam partu-
riat, tu tamen animo tuo minimè modere-
ris, verum immodico fastu intumescens,
mutationem in contraria prouoces.

Paulo. 33.

Quoniam quædam causæ sit,
cur Zacharias iniquitatem super mensu-
ram plumbi sedentem viderit, respondeo,
hoc idcirco cōtigisse, quia plumbum pec-
cati pondus & grauitatem designat. Ne-
que enim quicquam peccato grauius, at-
que onerosius est, quippe quod ad ima in-
ferni eos, quos cœperit, deturbet. Per men-
suram autem, diuinæ erga eos, qui pecca-
runt, lenitatis & patientiæ finem, pœnæque
principiū significatur. Neque enim absque
mensura, nec semper vitis indulgere per-
mittentur, verum iam iamque acerbissi-
mis suppliciis mulctabuntur.

Eutonio. 34.

Ambitionis amorem, suapte natura
vehementem & acrem, atque humanum

genus mirum in modum superantem, scite ac sapienter reprimens, atque in melius deriuans Saluator, his verbis vtitur, Attendite ne iusticiam vestram faciatis coram hominibus, vt videamini ab eis. Alioqui non habebitis partem apud Patrem vestrum qui in cælis. Quoniam enim, vt creator & effeator, ambitionis femina hominum animis primùm insita esse probe norat, non frustra & sine causa, sed vt ingenti honoris cupiditate flagrantes in melius proficeremus (optimum videlicet, ad seruire turpium ac sordidorum affectuum iugum propellendum, amuletum & præsidium in gloria desiderio positum habentes) verum nos beneficium nobis insitum in contrarium flexisse, ac cælestis honoris obliuione ad terrenum conuersos esse, idcirco rursus, optimi cuiuspiam agricolæ instar, animæ curam suscipiens, vitiosos stolones amputat, atque improbissimorum hominum vbertatem ad infanum humanæ gloriæ studium vehementer luxuriantem reprimat: quicquid autem in ea suaue atque ad cælestium honorum feracitatem vitale ac fecundum est, id non modò relinquit, sed etiam ex suscitatur, ac fecundius reddit: dum nempe ostentationem, quam humanæ gloriæ cupidi & apperentes faciunt, funditus euellit, eam autem, quæ Deum solum intuetur, studiosissimè appeti meriò permittit.

τα τῶ ἀνθρωπίνῳ γένει, ἢ σωτήριος λόγος σοφῶς τε καὶ ὀπίστημίως καταπέλλων, καὶ πρὸς τὸ κρεῖττον μεταχέτων, φησὶ, προσέχετε τιμὴν δικαιοσύνην ὑμῶν μὴ ποιεῖν ἕμπεροθεν τῆς ἀνθρώπων πρὸς τὸ θεαθῆναι αὐτοῖς· εἰ δὲ μὴ γε· μισθὸν οὐκ ἔχετε ὡσαύτως πατρὶ ὑμῶν τῶ ἐν τοῖς ἔθνεσι· ἐπειδὴ γὰρ ἦδει ἄτε ποιητῆς ὡς ἡ δημιουργός, καλῶς ἐξ ἀρχῆς ἐμπεφυτευμένα τοῖς ἀνθρώποις τὰ τῆ φιλοπρέπειας πάματα, ἔχοντα πλῶς, ἔδ' εἰπὴ, ἀλλ' ἵνα ἀξίωτοι τῆ τιμῆς τυγχάνοντες ἐρεσται ὅτι τὸ βέλτιον ὀπίδοιεν, καλλίστον κεκτημένοι φυλακτικῶν, πρὸς τὸ μὴ δαλῶν τοῖς ἀνελευτέροις πάθει, τὸν τῆς δόξης πόνον μετὰ χετέουσας δὲ πρὸς τὸναντίον τὸ ἔμφυτον δῶρον, καὶ πρὸς τὴν γίνεσθαι τιμὴν τραπεύσας, λήθη τῆς ἔρενης· καὶ πάλιν ὡσαύτως ἀριστος γεωργὸς ὀπίμελόμενος τῆς λιχίας, τὰς μὲν πρὸς τὸ χεῖρον ἐλάσας ἐκκόπτει, καὶ τῆς καλῆς πρὸς τὸ ἀναπλήσει δόξομαι· ἰα δεινὸς ὑλομαχὸς (καὶ ἐπιχειρεῖ τιμὴν φορῶν, ὅσον δὲ αὐτῆς ἡμερῶν τε καὶ γονίμων πρὸς τὴν τῆς ὑποδοξίας πρὸς καρποφορίαν, ἢ μόνον ὑπολείπειαι ἀλλὰ καὶ ζῶοντα, καὶ γεννιωτέρων κατασκευάζει, τὴν μὲν ὀπίδειξι, τὴν οἱ τῆς ἀνθρωπίνης ὀρεξόμενοι δόξης ποιοῦνται, αὐτὸν ὀρεμον ἀνασάσας, τὴν δὲ πρὸς θεὸν μόνον ὀρεῶσαι, εἰκότως χεῖ κράτος φιλοπρέπειας ὀπίπρεψας.

Hieraci Presbytero. 35.

Ἰερακὶ πρεσβυτέρῳ. λθ.

Aut magis, aut certè non minùs, quàm tibi, id nobis curæ fuit, vt quantum in nobis esset, Chæremon & Zosimus & Maro respiscerent, ac meliore mense recepta, probro & dedecore se liberarent. Quoniã autem, vt apparet, in penè insuperabilem improbitatem prolapsi, nondum ex ea emetgere animum induxerunt (quo etiam nomine à nonnullis quidem, vt ex ea quã

Ἡμῶλλον, ἢ οὐχ ἦσαν τῆ σῆς μεγαλονοίας ἐφροντίσασθαι, ὅπως τότε ἡμέτερον μέρος, Χαρήμων τε καὶ Ζώσιμος καὶ Μάρων μετὰ γνοίεν, κατὰ μέτρονα γνώμην ἀναλάβοντες, ἀπάλλαγγείη τῆς ἀχιωπῆς· ἐπειδὴ δὲ ὡς εἰρήκεν, ὡς ἀναπτα γόνισον ἐκπεπαιωότες, κακίαν ἔδραπα ἀνεγενεῖν ἡ ἐβλήθησαν, διὸ καὶ πρὸς τῶν μὲν, ὡς ταῦτα